

Asia: VN/4099/2024

Lausuntopyyntö: Työryhmämietintö hallituksen esitykseksi hankintalain, erityisalojen hankintalain sekä rikosrekisterilain 6 b §: n muuttamiseksi

Lausunnonantajan lausunto

Esityksen yleiset tavoitteet ja päämäärät

Mitä mieltä olette esityksen yleisistä tavoitteista ja päämääristä? Saavutetaanko esityksellä hallitusohjelman yleiset tavoitteet säästöistä ja kilpailun lisäämisestä?

Helsingin yliopisto pitää kannatettavana tehokkuuden ja kustannussäästöjen tavoittelua julkisessa palvelutuotannossa. Yliopisto ei kuitenkaan ole vakuuttunut kaikkien ehdotettujen keinojen toimivuudesta näiden päämäärien tavoittamiseksi.

Työryhmämietinnön mukaan tavoitteiden saavuttaminen edellyttää tarjousten määrän lisäämistä tarjouskilpailuissa ja sidosyksikköä koskevan säätelyn kehittämistä. Keinoiksi tavoitteisiin pääsemiseksi on ehdotettu mm. seuraavia muutoksia: pakollista markkinakartoitusta yli 10M€ hankinnoissa, kilpailutuksen uusimista yhden tarjouksen tilanteessa, hankintamallin soveltuvuuden arviointia yli 10 M€ hankinnoissa, hankintojen jakamista osiin EU hankinnoissa. Säästöjä ja kilpailua pyritään myös lisäämään asettamalla sidosyksiköille 10 prosentin vähimmäisomistusta koskeva ehto.

Nyt esitettyjen keinojen sijasta on olemassa selkeitä keinoja, joilla voitaisiin saavuttaa tehokkuutta ja kustannussäästöjä. Esim. yhteishankintayksiköt tulisi lainsäädännöllä ohjata yhdistämään yhteishankintayksikköjen yhteishankintoihin osallistuvien hankintayksiköiden hankintavolyymi hankintojen kustannustehokkuuden lisäämiseksi. Monissa yhteishankintayksikköjen järjestämissä hankintakokonaisuuksissa olisi hyötyä järjestelyyn osallistuvien hankintayksiköiden hankintavolyymien yhdistämisestä. Kun yhteyshankintayksiköt puitejärjestelyjen sijaan perustavat dynaamisia hankintajärjestelmiä tällaisiin hankintakokonaisuuksiin, volyymihyötyä ei saada.

Suurin osa Suomen hankintayksiköistä on ostovolyymiltaan niin pieniä, että yhteishankintayksiköiden kykenemättömyys yhdistää hankintayksiköiden hankintavolyymia toisiinsa johtaa siihen, että hankinnoissa jäävät todelliset kustannussäästöt saavuttamatta.

Hankintojen valmistelu

Hankintojen valmistelua koskevilla ehdotuksilla pyritään lisäämään hankintojen huolellista valmistelua, markkinakartoituksen käyttöä, sekä kilpailua julkisissa hankinnoissa. Tavoitteena on saada lisää tarjontaa

ja säästöjä. Työryhmän mietinnössä ehdotetussa ratkaisussa on samanaikaisesti pyritty varmistamaan, että se on käytännön hankintatoimen näkökulmasta tarkoituksenmukainen.

Helsingin yliopisto pitää todennäköisenä, että hankintalain 65, 75, 124 ja 125§:iä koskeva esitys ei edistä markkinakartoituksen käyttöä ja hankinnan huolellista valmistelua. Helsingin yliopiston kokemuksen mukaan markkinakartoitusta tehdään jo kaikissa tavanomaisissa hankinnoissa kustannustehokkuuden saavuttamiseksi. Helsingin yliopisto tekee vuosittain myös suuren määrän hankintoja tutkimuksen tarpeisiin. Näissä hankinnoissa markkinakartoituksen tavoite ei ole kustannustehokkuus, vaan parhaan mahdollisen ratkaisun löytäminen. Näissäkin tapauksissa markkinakartoitus siis suoritetaan, mutta kustannussäästöt eivät ole markkinakartoituksen tavoite.

Kustannussäästöjä laskettaessa pitää ylipäänsä huomioida laajempi kokonaisuus kuin pelkkä kilpailutus ja sen tulos, jotta vältetään osittaisoptimoinnilta ja kokonaiskustannusten kasvulta. Hankintahinnaltaan halvempi tuote tai hankintojen keinotekoinen pilkkominen voi johtaa toisaalla suurempi työ- ja yhteensovittamiskustannuksiin.

- **Kuinka hyvin hankintalain 65, 75, 124 ja 125 §:iä koskeva esitys edistää markkinakartoituksen käyttöä ja hankinnan huolellista valmistelua?**

65§; esitetyt muutokset eivät käytännössä tuo muutosta nykytilanteeseen. Esitetyt muutokset eivät mahdollista mitään sellaista, joka ei olisi jo nykytilanteessa mahdollista.

75§; Esitetyt muutokset eivät käytännössä tuo muutosta nykytilanteeseen. Pykälällä voi olla jopa tavoitteiden vastainen vaikutus, koska siinä ohjataan perustamaan dynaamisia hankintajärjestelmiä, joilla on usein hankintojen näkyvyyttä ja sitä myötä kilpailua vähentävä vaikutus. Helsingin yliopisto huomauttaa, että esim. korkeakoulujen ICT-sektorille tyypillisissä usean yliopiston yhteiskilpailutuksissa EU-kynnysarvo ylittyy hyvin usein. Mikäli ehdotus EU-kynnysarvon ylittävien hankintojen jakamisesta osiin toteutuisi, se vaikeuttaisi merkittävästi yhteiskilpailutusten toteutusta ja vähentäisi siten niiden houkuttelevuutta. Pahimmillaan jokainen korkeakoulu tekee saman kilpailutuksen erikseen, mikä työllistää sekä tarjoajia että hankintayksiköitä ja johtaa väistämättä kilpailutuskustannusten kasvuun.

124§; Esitetty muutos ei tuo positiivisia muutoksia nykytilanteeseen verrattuna. Jälkikäteinen kuvaus hankinnan valmisteluun liittyvistä keskeisimmistä toimista ei lähtökohtaisesti edistä hankinnan huolellista valmistelua.

125§; Helsingin yliopisto ei kannata esitystä tarjouskilpailun pakotetusta keskeyttämisestä tilanteessa, jossa on saatu vain yksi tarjous. Esimerkiksi ICT-hankinnoissa tilanne on monesti sellainen, ettei tiettyjä spesifejä tuotteita tai ohjelmistoja kykene tarjoamaan kuin yksi yritys. Tällaisissa tilanteissa tarjouskilpailun uusiminen ei edistäisi markkinoiden toimivuutta, vaan lisäisi ainoastaan hallinnollisia kustannuksia ja viivyttäisi hankintoja. Esitetyllä muutoksella ei sinänsä olisi yliopiston hankintoihin suurta vaikutusta, kun keskeytyksen voi jättää tekemättä sillä perusteella, että hankintaa on edeltänyt markkinakartoitus. Yliopiston hankintoja edeltää jo nyt markkinakartoitus aina, kun se katsotaan tarkoituksenmukaiseksi.

- **Ovatko esitetyt keinot sopivia näiden tavoitteiden saavuttamiseksi?**

Helsingin yliopiston näkemyksen mukaan pykäliin 65, 75, 124 ja 125 esitetyillä muutoksilla ei todennäköisesti olisi nykytilannetta tavoiteltuun suuntaan muuttavia vaikutuksia. Niillä saattaisi edellä esitetyllä tavalla olla jopa kielteisiä vaikutuksia.

Sidosyksiköiden käytön rajoittaminen

Mitä mieltä olette esityksessä ehdotetusta sidosyksiköiden vähimmäisomistusta koskevasta vaatimuksesta? Onko se mielestänne tarkoituksenmukainen ja toteuttamiskelpoinen?

Lisääntyvän lainsäädännön, kuten tietosuojalainsäädännön, myötä toimijoille asetettavat vaatimukset kasvavat jatkuvasti. Kaikki Suomen yliopistot sisältävässä yhteistyössä esimerkiksi tietosuojaan liittyvät vastuut edellyttävät hyvinkin monimutkaisia sopimuksia yhteisrekisterinpitäjyydestä jne. Aiemmin yhteistyössä sopimus pohjaisesti toteutetut hankkeet saatetaan kasvaneiden vaatimusten vuoksi järjestää nykyään siten, että hanketta toteuttamaan perustetaan erillinen oikeushenkilö. Ehdotettu lainsäädäntö estää tällaisen yhteistyöhankkeiden yhtiöittämisen jo siksi, että yliopistoja on 13 eikä omistuksia ole mahdollista jakaa niiden kesken siten, että kukin omistaa vähintään 10 prosenttia.

Lisäksi 10 prosentin raja aiheuttaa tarpeettomia osakekauppoja. Useiden nykyisten sidosyksiköiden omistus on jaettu suhteessa sidosyksikön tarjoamien palvelujen oletettuun käyttöön. Koska korkeakoulusektorilla toimijoiden koot ovat hyvin erisuuruisia, myös omistusten koot vaihtelevat. Vaikka yhtiössä olisi alle 10 omistajaa ja kaikilla omistajilla hallituspaikka ja siten mahdollisuus vaikuttaa yhtiön toimintaan, kaikkien osakkeenomistajien osuus ei välttämättä nouse yli 10 prosenttiin.

Hankintayksikön puutteellinen kilpailuttamisosaaminen voi aiheuttaa merkittäviä haasteita hankintaprosessissa. Hankintalainsäädännön ja -käytäntöjen jatkuva muuttuminen edellyttää hankintayksiköiltä ajantasaista tietoa ja osaamista, jotta kilpailutukset voidaan toteuttaa tehokkaasti ja lainmukaisesti. Puutteellinen kilpailuttamisosaaminen voi johtaa virheisiin tarjouspyyntöjen laadinnassa, tarjousten arvioinnissa ja sopimusten hallinnassa, mikä voi aiheuttaa viivästyksiä ja lisäkustannuksia.

Onnistunut hankinta edellyttää huolellista valmistelua ja tarvittavaa resurssointia. Hankintaprosessin jokainen vaihe, alkaen tarpeiden määrittelystä aina sopimuksen hallintaan, vaatii asiantuntemusta ja riittäviä resursseja. Erityisesti pienemmillä toimijoilla resurssien lisääminen tähän ei ole mahdollista, mikä asettaa heidät haasteelliseen asemaan. Pienemmillä toimijoilla ei välttämättä ole riittävästi henkilöstöä tai taloudellisia resursseja kilpailuttamisosaamisen kehittämiseen ja ylläpitämiseen.

Yliopistojen osuus julkisista ICT-hankinnoista on häviävän pieni, jopa EU:n laajuisesti, mikä ei yleisesti kannusta toimittajia kehittämään ratkaisujaan yliopistojen tarpeiden mukaisesti. Yliopistot käyttävät julkista valtaa osassa toiminnoistaan, mikä asettaa juridisia erityisvaatimuksia näissä toiminnoissa käytettäville tietojärjestelmille ja digitaalisille palveluille (mm. prosessit, raportointi ja kieliversiot). Globaalin yhteistyönsä ansioista yliopistojen ICT-sektori on hyvin perillä maailmalaajuisesta markkinatarjonnasta ydintoiminnalleen välttämättömien ICT-ratkaisuiden ja -toimittajien osalta. Sidosyksikköyhtiömallia käytetään lähtökohtaisesti paikkaamaan puutteita markkinatarjonnassa. Sidosyksikköyhtiöillä on myös paremmat mahdollisuudet ylläpitää omaa osaamistaan kapean toimialan vaatimusten ja erityisasiantuntijuuden osa-alueilla. Sidosyksikköhankinnat tehdään aina huolellisesti ja kattavaa markkinakartoitusta käyttäen.

Esimerkkinä tästä Suomen korkeakouluissa on nykyään, mittavan konsolidointityön ansiosta, käytössä kaksi opintotietojärjestelmää. Yhteiset opintotietojärjestelmät mahdollistavat yliopistojen keskinäisen yhteistyön, parantavat oppijakokemusta ja alentavat merkittävästi kustannuksia. Tietojärjestelmien määrän kasvattaminen tai tietojärjestelmän säännöllinen vaihtaminen kilpailuttamalla ei ole kustannustehokasta, käyttäjäystävällistä tai turvallista jatkuvuussuunnittelun näkökulmasta.

Yliopistosektorin ICT-hankintojen näkökulmasta tarkasteltuna vaatimus vähimmäisomistuksesta ei ole toteuttamiskelpoinen. Vaatimus vähintään 10 % omistusosuudesta ei jatkossa mahdollistaisi suomalaisten korkeakoulujen ja/tai yliopistojen sidosyksikköyhteistyötä, ja sitä kautta konsolidoinnin tuottamia kustannussäästöjä, koska omistavien yksiköiden lukumäärä ylittää aina 10. Korkeakoulusektorilla kahden tai useamman vastaavan sidosyksikköyrityksen perustaminen ei niin ikään ole kustannustehokasta tai tarkoituksenmukaista. Muut käytössä olevat yhteistyömallit, kuten konsortiot, eivät ohjaa kustannustehokkaaseen tuotantomalliin ja ovat yliopistoille haastavampi tapa organisoida.

Minkälaisia vaikutuksia esitetyllä sidosyksiköiden omistusosuuden vähimmäisvaatimuksella mielestänne on?

-

- **Jos sidosyksiköitä koskeva muutos toteutetaan esitetyllä tavalla, mitä toimenpiteitä ja niistä aiheutuvia kustannuksia muutos todennäköisesti aiheuttaisi edustamanne organisaation eri toimialojen kannalta ja yleisesti?**

Merkittävien, laajasti yliopiston ydintoimintaan liittyvien, lakisäätelien tehtävien hoitamiseen kytkeytyvien IT-järjestelmien vaihtaminen nopeasti tai usein on mahdotonta. Onnistunut kilpailutus ja sen jälkeinen IT-järjestelmien käyttöönotto (mm. testaus, integrointi, henkilöstön koulutus) vaatii merkittävästi niin toimittajan kuin yliopiston oman henkilöstön kallista asiantuntijatyötä. Korkeakoulusektorin käyttämien sidosyksikköyhtiöiden etuna on yliopistoille yhteisesti välttämättömän, toimialaspesifin IT-osaamisen kerääminen omiin kustannustehokkaasti toimiviin yhtiöihin, joissa osaaminen ja yhteiset ratkaisut palvelevat koko kenttää. IT-asiantuntijoiden rekrytointi yliopistojen tarjoamalla palkkatasolla on erittäin haastavaa.

Esimerkiksi talouden tai opintohallinnon järjestelmän uusinta on monivuotinen projekti, eikä markkinaehtoisella kilpailuttamisella tämän suuruusluokan järjestelmiin saada muita tarjoajia kuin monikansallisia suuria IT-toimittajia. Suurten monikansallisten IT-toimittajien edullinen alkuhinnoittelu ohjaa valintaa ja suuren luokan kustannukset realisoituvat myöhäisemmässä vaiheessa ”vendor lockin” kautta. Tämänkaltaisten hankintojen pilkkominen on myös haastavaa, jos edes mahdollista, vaativien järjestelmäintegraatioiden takia. Hyöty pienille, paikallisille IT-yrityksille jää toteutumatta.

- **Mitä toimenpiteitä organisaationne aikoo sidosyksikön omistajana tehdä vähimmäisomistusrajaa koskevan sääntelyn seurauksena (esimerkiksi jatkuuko**

toiminta markkinaehtoisena, puretaanko yhtiö, pilkotaanko yhtiö, ryhdytäänkö muihin toimenpiteisiin?)

Korkeakoulusektorin yksiköt ovat taloudellisilta resursseiltaan varsin eri kokoisia. Tasasuuruinen omistusosuus ei ole toimiva ratkaisu kuin äärimmäisen harvoissa tilanteissa.

Helsingin yliopistolla on useita tytäryhtiöitä, ja on tapauskohtaista, mitä toimenpiteitä per tytäryhtiö tarvitaan. Usean yliopiston tai korkeakoulun yhdessä omistamissa yrityksissä HY:n osuus on tyypillisesti suurehko, koska HY on suurin yliopisto. Kokonaistehokkuuden kannalta pienempien toimijoiden mukanaolo on kuitenkin olennaista.

- **Minkälaisia taloudellisia tai muita hyötyjä muutoksesta todennäköisesti seuraisi?**

Taloudellisia hyötyjä ei ole nähtävissä ainakaan välittömästi. Saattaa olla, että Helsingin yliopisto on riittävän iso toimija, jotta kustannukset pysyvät hallittuina. Kustannushaaste tulee kuitenkin näkymään kansallisella tasolla ja nimenomaan julkista rahaa käyttävien hankintayksiköiden yhteistyön hankaloitumisena.

Helsingin yliopisto katsoo, että saman toimintasektorin hankintayksiköiden yhteiset sidosyksiköt (omistusosuudesta riippumatta) ottavat kustannustehokkuuden ja kokonaiskustannusten kehityksen huomioon paremmin kuin puhtaasti kaupalliset toimijat, , jopa niin että asiakasmaksut pienenevät. Muutos vaikuttaisi korkeakoulujen talouteen kielteisesti.

Ovatko esitetyt sidosyksiköitä koskevat siirtymäajat mielestänne riittävät? Kuinka paljon aikaa muutoksiin tarvitaan?

- **Mitä siirtymäaikaa vaativia toimenpiteitä sidosyksiköitä koskeva kirjaus aiheuttaisi?**

Mietinnön kohdassa 4.2.1.1 esitetyt huomiot ICT-muutoksien laajoista vaikutuksista ovat tärkeitä. Sen sijaan huomio siitä, että ”suuremman hankinnan toteuttaminen kestää arviolta 12 kuukautta” on täysin alimitoitettu. Esimerkiksi taloushallinnon tai opintohallinnon järjestelmän ICT-hankinnan valmistelu ja kilpailuttaminen saatetaan saada valmiiksi vuodessa, mutta alalle tyypillinen valituskäsittely kestää pitkään. Uuden järjestelmän räätälöinti, käyttöönotto ja kehitys on mahdollista vasta valitusajan rauettua. Räätälöintiä tarvitaan aina, koska markkinoilla ei tyypillisesti ole valmiina sellaisenaan käyttöönotettavaa ICT-palvelua tai tietojärjestelmää. Yliopistojen merkittävät tietojärjestelmä uudistukset ovat historiassa kestäneet useamman vuoden – tehtiin ne sitten yksin tai konsolidoidusti.

Helsingin yliopisto huomauttaa myös, että ICT-sektorilla ei ole kattavaa tarjontaa toimijoista, tai ratkaisusta, joilla on kyky vastata korkeakoulujen tarpeisiin suoraan. Mikäli useat korkeakoulut joutuvat kilpailuttamaan kriittisiä järjestelmiään seuraavan 2,5 vuoden aikana, toimittajien kyvykyys tuottaa palvelua ei tule riittämään.

Mietinnön liitteinä olevissa eriävissä mielipiteissä on esitetty poikkeuksia sidosyksiköiden omistusosuusvaatimukseen. Tulisiko vaatimukseen säätää poikkeuksia? Minkälaiset poikkeukset olisivat tarkoituksenmukaisia?

Korkeakoulusektorin näkökulmasta sidosyksiköiden omistusosuusvaatimusta voisi olla järkevämpi laskea sektoritasolla. Määriteltäisiin siis yksittäisen hankintayksikön omistusosuuden sijaan se, kuinka suuri prosenttiosuus esimerkiksi korkeakoulusektorilla tulisi olla, jotta sidosyksikköhankinnan edellytykset täyttyisivät.

Turvallisuus ja huoltovarmuus

Vastaako esitys turvallisuutta ja huoltovarmuutta koskeviin tarpeisiinne? Onko esitetty muutos riittävä keino varmistaa turvallisuuden toteutuminen hankinnan elinkaaren aikana ottaen huomioon EU-hankintadirektiivien reunaehdot, sekä muu turvallisuutta ja huoltovarmuutta koskeva sääntely?

Tulevan 81 §:n antama mahdollisuus sulkea pois korkean riskin toimijoita on tarpeellinen, mutta pykälän muotoilussa tulee julkisen sektorin ristikkäisriippuvuuksien takia kiinnittää erityistä huomiota siihen, että määrittely varmasti kattaa kaikki hankintayksiköt ja turvallisuuden laajasti. Helsingin yliopiston huolena on korkeakoulusektorin jääminen katveeseen. Tutkimuksen kautta riskinä on vaarantaa muita organisaatioita, jos korkeakouluilla ei ole riittäviä mahdollisuuksia huolehtia turvallisuudesta.

81 §:n osalta on myös huomioitava, että hankintayksiköt tarvitsevat tukea toimijariskin arviointiin. Siksi olisi ensisijaisen tärkeää nimetä mahdollisimman varhaisessa vaiheessa ne viranomaiset, joilla on valtuudet ohjeistaa toimittajia ja hankintayksiköitä sekä arvioida ja määrittää toimijoiden riskitasot. Tärkeää on myös huolehtia siitä, että nämä viranomaiset pystyvät tuottamaan ensimmäiset korkeariskisten toimijoiden listat mahdollisimman nopeasti uudistetun lain voimaantulon jälkeen.

Lakia uudistettaessa olisi hyödyllistä pohtia mahdollisuutta tarvittaessa nostaa turvallisuuden merkitystä valintakriteerinä suhteessa hintaan.

Helsingin yliopisto huomauttaa, että mietinnössä on implisiittinen väärä johtopäätös siitä, että sidosyksikkö jättäisi hankinnoissaan huomiotta turvallisuusnäkökulman, tai että markkinaehtoinen toimija olisi turvallisempi toimittaja julkisissa hankinnoissa.

Rikosrekisteriotteen pakollisuudesta luopuminen

Rikosrekisteriotteiden pakollisesta käytöstä luopumista koskevan ehdotuksen tavoitteena on sujuvoittaa hankintamenettelyjä ja vähentää hallinnollista taakkaa.

Helsingin yliopisto kannattaa esitystä rikosrekisteriotteiden pakollisesta käytöstä luopumiseen. Mietinnössä otteiden pakollisesta käytöstä luopumista on perusteltu lähinnä hallinnollisen taakan vähentämisellä ja otteiden puutteellisella tietosisällöllä, kun sakkorangaistukset eivät niistä ilmene. Yliopisto kiinnittää näiden seikkojen ohella huomiota myös ilmeisiin tietosuoja- ja

tietoturvaongelmiin otteiden nykyisessä hankkimisessa ja näyttämisessä: Tarjoajan ei ole mahdollista tallentaa johtoonsa kuuluvien perustietoja ja heidän otteiden hankkimiseksi antamiaan valtakirjoja Oikeusrekisterikeskuksen järjestelmään. Tiedot on joka kerta syötettävä erikseen järjestelmään, vaikka perustiedot ja valtakirjat eivät ole arkaluonteista tai salassa pidettävää tietoa. Tallentamiskielto estää voimassa olevan otteen hyödyntämisen uudelleen sen 12 kk voimassaoloaikana. Kun joka hankintaan on tilattava uusi ote, henkilön tietoja joudutaan käsittelemään paljon enemmän ja useammin kuin mitä todellinen tarve edellyttäisi. On vaikea nähdä, että uuden otteen tilaamisen velvoite edistäisi kyseisen henkilön tietosuojaa tai muita intressejä paremmin kuin mahdollisuus otteen toistuvaan käyttöön sen voimassaoloaikana. Toimitettavissa paperisissa rikosrekisteriotteissa ei ole minkäänlaisia turvatekijöitä, joten niiden väärentäminen olisi oletettavasti erittäin helppoa ja vähäriskistä. Koska ne toimitetaan paperimuodossa, oikeellisuutta ei ole mahdollista varmentaa myöskään sen perusteella, että hankintayksikkö voisi todeta niiden olevan peräisin asianomaisen viranomaisen tietojärjestelmästä. Postin kulku on nykyään hitaampaa ja epävarmempaa kuin muutama vuosikymmen sitten, joten postitse toimittamista ei voi pitää ratkaisevasti turvallisempaa kuin sähköistä toimitustapaa. Näiden ongelmien merkitys vähenee, kun otteet eivät enää ole pakollisia. Koska otteita kuitenkin jatkossakin voidaan edellyttää, olisi perusteltua kehittää otteiden hankkimista ja näyttämistä helpommaksi ja tietoturvallisemmaksi.

- **Missä määrin muutos vaikuttaa hallinnolliseen taakkaan yhtäältä hankintayksiköiden ja toisaalta tarjoajien kannalta ja edistää näitä tavoitteita?**

-

Hankintojen ilmoittaminen

Mitkä ovat näkemyksenne hankintojen ilmoittamista koskeviin muutoksiin? Lisäävätkö ehdotetut muutokset hankintojen avoimuutta tarkoituksenmukaisella tavalla?

Ei lausuttavaa.

Muut huomiot

Ei lausuttavaa.

Karppinen Laura
Helsingin yliopisto - Helsingin yliopiston rehtori